

SANDRA CANO

Coordinadora de Socialdemocràcia i Progrés d'Encamp

TRIBUNA

Sí, és urgent

Un centre per tractar-hi joves amb addiccions hauria de ser al meu entendre mperatiu: ens hi juguem el futur

“És urgent posar en marxa a Andorra un centre per tractar joves amb addiccions?”

El 22 febrer del 2018 el BonDia feia aquesta pregunta als lectors.

Al meu entendre no és solament necessari que hi hagi un centre per addiccions dels joves. Hauria de ser imperatiu, ens hi juguem el futur del jovent. Aquest país necessita un centre multifuncional per a menors amb problemes reals que pateixen les famílies. Una escola terapèutica.

És important que els infants que tenen problemes no hagin de marxar del país per poder seguir un tractament adient per als seus trastorns, patologies i problemes

quan arriben a l'adolescència. El seguiment continuat es podria fer, així, prop del nucli familiar.

També caldria que el cost fos el mínim, i que les famílies tinguessin un suport actiu, rebesin orientació, assessorament i, en els casos que ho requereixin, atenció terapèutica.

Parlem d'infants i adolescents amb qui cada vegada és més difícil conviure a casa. Adolescents irritables i poc comunicatius.

Infants poc motivats a l'escola amb dificultats de rendiment escolar.

Nois i noies angoixats o tristos sense saber per què.

Nois i noies poc interessats i molt despistats pel que fa al seu futur i que, per culpa d'aques-

ta manca de motivació, tot i ser alumnes que no tenen cap trastorn, acaben en situació de fracàs escolar.

Personetes que ens preocupen per comportaments de risc en l'àmbit alimentari, sexual, social i legal. Canalla que abusa de les

---

És important que els menors amb aquests problemes no hagin de marxar del país

---

noves tecnologies.

Adolescents amb actitud de disponibilitat o receptivitat respecte del consum d'alcohol i d'altres drogues. Consum, policonsum, abús o dependència tòxica. Adolescents que volen ser grans quan encara no ho són.

Fills amb qui cada cop és més difícil la comunicació a casa. I algunes situacions en les quals es pot arribar a la violència filio-parental.

Convindria disposar d'una enquesta que digués quin percentatge d'infants tenim en risc en aquest país.

I potser també caldria estudiar si escau una modificació del Codi penal, perquè els pares i les mares que menystenen els seus fills afectivament fossin castigats. Cal que es prengui consciència del mal que es fa a un fill quan quelcom que s'entén com un dret no es pren com una obligació.

Els fills són responsabilitat dels dos progenitors, ni el pare és menys ni la mare és més; és obligació dels dos acompanyar de la mà al seu fill. Posar davant les seves responsabilitats als progenitors que no deixen exercir el dret de l'altre, i també castigar el progenitor que defuig la responsabilitat d'exercir d'educador i

desatén afectivament el menor. La pensió d'aliments és una obligació. Potser caldria estudiar si el dret de visites no hauria de ser només un dret, sinó també una obligació parterno-filial. La tasca d'educar no pot recaure només en un dels dos progenitors.

També ens demanen moltes famílies que l'Administració de Justícia doni prioritat a casos en què hi ha menors. No es poden deixar passar els mesos i no donar resposta. Al capdavant la sensació és que es tracta els adolescents com un expedient, i són personetes que necessiten una Justícia ràpida i exemplar.

I per l'últim, m'agradaria donar el meu suport a l'associació Els fills d'Andorra, creada per Marcia Monteiro i Rosa Vasques, dones valentes que treballen activament per donar suport a famílies amb fills que tenen problemes de convivència a causa de l'addicció, i ofereixen assessorament i acompanyament a joves amb aquesta problemàtica.